

Гарбуз

Петро Гришко

До квітника, що біля хати,
Гарбуз, розрісшись, став сягати.
"Моя голубко, мила пташко, —
Ласкався він часто до Ромашки, —
Люблю тебе, живу тобою,
Не знає серденько спокою.
Ти ненаглядну маєш вроду,
За тебе я — в огонь і воду!..."
Лились улесливі слова
І не один день, і не два,
Аж поки все її стебло
Огудиння міцне оповило.
Ромашці ніжній небо синє
Закрило скоро гарбузиння,
Осипавсь з неї пишний цвіт,
Немилим їй зробився світ,
Із горя чахнула вона...
Гарбуз того мов і не зна,
І не турбується про те,
П'є соки, ніжиться, росте.
У нього інша думка нині:
Про вірність шепче він Жоржині,
До неї притуливши вуса:
"Моя ти квітонько, клянуся..."